La Nueve - La Española

Autor:
Data de publicació: 01-11-2022

a 9a Companyia del Régiment de marche du Tchad, que formava part de la 2a Divisió Blindada francesa (també coneguda com a Divisió Leclerc) va ser sobrenomenada La Nueve (castellà per "la nou"). La companyia estava formada per 160 homes sota comandament francès, 146 dels quals eren republicans espanyols[1] incloent molts anarquistes,[2][3][4] i alguns soldats francesos.

9a Companyia del Régiment de marche du Tchad

Insígnia regimental

Activa
13 de maig de 1943 – 9 de maig de 1945

País
França

Lleialtat
Forces Franceses Lliures

Rol
Infanteria mecanitzada

Mida
~ 160 homes

Part de
Régiment de marche du Tchad, 2a Brigada Blindada

Sobrenom(s)
La Nueve, La Española

Compromisos
Segona Guerra Mundial:
Falaise Pocket (1944)
París (1944)
Campanya de Lorena (1944)
Butxaca de Colmar (1945)

Comandants

Capità
Raymond Dronne

Oficial d'Espanyol
Amado Granell

La 9a Companyia del Régiment de marche du Tchad, que formava part de la 2a Divisió Blindada francesa (també coneguda com a Divisió Leclerc) va ser sobrenomenada La Nueve (castellà per "la nou"). La companyia estava formada per 160 homes sota comandament francès, 146 dels quals eren republicans espanyols[1] incloent molts anarquistes,[2][3][4] i alguns soldats francesos. Tots havien lluitat durant l'alliberament del nord de l'Àfrica francesa, i més tard van participar en l'Alliberament de França entrant els primer a Paris.

L'èxit militar més notable de la 9a Companyia va ser el seu paper important en l'Alliberament de París. Els homes de La Nueve van ser dels primers a entrar a la capital francesa la nit del 24 d'agost de 1944,[5][6] amb mitges pistes amb els noms de les batalles de la Guerra Civil espanyola de Terol i Guadalajara, i acompanyats per personal d'enginyeria i tres tancs, Montmirail, Champaubert i Romilly, del 501e Régiment de chars de combat. [2][7]

Orígens
Després de la victòria de la facció nacionalista del general Francisco Franco a la Guerra Civil espanyola, molts milers de refugiats, molts dels quals eren republicans espanyols exiliats, havien fugit d'Espanya cap a la França metropolitana o el nord d'Àfrica francès. [8]

En vigílies de la Segona Guerra Mundial, França va obligar els estrangers homes d'entre 20 i 48 anys i amb dret d'asil ,inclosos els exiliats republicans espanyols, a servir a l'exèrcit francès, o a treballar en l'agricultura o la indústria, o en obres defensives franceses. [9] Les opcions militars incloïen inscriure's a la Legió Estrangera Francesa o als Regiments de Marxa de Voluntaris Estrangers; com que la Legió Estrangera estava associada a la Legió Espanyola franquista, la majoria es va decantar pels Voluntaris Estrangers. Tornar a Espanya no era una opció segura.

El 22 de juny de 1940, l'Alemanya nazi va imposar un armistici a França; una part va romandre sota control del govern francès de Vichy fins que Alemanya es va apoderar de tot el país el novembre de 1942.

Després de l'Operació Torxa, la invasió aliada del nord d'Àfrica, el 8 de novembre de 1942, les autoritats franceses lliures amb seu a Algèria van crear el Cos francs d'Afrique. Es tractava d'una divisió regular destinada a combatents no francesos, i estava formada principalment per espanyols, entre ells el capità Miguel Buiza, antic cap de l'Armada Republicana Espanyola. Els soldats espanyols van entrar en combat contra les restes del Cos Afrika, format per tropes alemanyes i italianes, el desembre de 1942 a Tunísia. Els combats van continuar durant tota la primera meitat de 1943, fins a la conquesta de la ciutat portuària de Bizerte el 7 de maig, que va marcar la fi dels combats al nord d'Àfrica.

Constitució de la 9a Companyia
L'elecció es va donar llavors als militars espanyols per ser incorporats a la 2a Divisió Blindada (Divisió Leclerc) o a les

forces del general Giraud, que recentment havien canviat de bàndol per unir-se a les Forces Franceses Lliures. Ateses les simpaties abans pro-Vichy d'aquest últim, la majoria va optar per unir-se a la unitat de Leclerc. La Divisió Leclerc, sota el comandament del general Philippe Leclerc, s'havia establert el maig de 1943 al Txad com a 2a Divisió Francesa Lliure. A l'agost d'aquell any, després de la fusió de les Forces Franceses Lliures i l'Exèrcit d'Àfrica, va ser rebatejada la 2a Divisió Blindada. En la primera meitat de 1943, estava format per 16.000 homes, dels quals 2.000 eren espanyols. [4] Com que els soldats espanyols eren particularment nombrosos a la 9a Companyia, es va conèixer com La Nueve o La Española. [10]

Bandera tricolor de la Segona República Espanyola.

Amado Granell el 1936.

La Nueve va ser posada sota el comandament d'un francès, el capità Raymond Dronne, amb l'espanyol Amado Granell servint com a lloctinent. [11] La majoria eren socialistes, comunistes, anarquistes o homes no afiliats hostils a Franco, mentre que altres eren desertors de camps de concentració de refugiats espanyols a Algèria i el Marroc. Tot i que encara eren soldats plenament integrats a l'exèrcit francès, se'ls va permetre portar la bandera republicana tricolor als seus uniformes. Com que estava compost gairebé íntegrament per soldats espanyols, el castellà s'utilitzava com a llengua comuna dins de l'empresa i els oficials també provenien de les files espanyoles. [12]

El setembre de 1943, la companyia, com a part de la 2a Divisió, va ser transferida a Rabat, al Marroc, on la divisió va rebre subministraments nord-americans: 160 tancs Sherman M4, 280 mitges pistes M3 blindades i M8 Greyhounds, Dodge, GMC, Brockway i camions Diamond i diversos jeeps. Els soldats espanyols van donar als seus vehicles noms originals, en la seva major part homenatjant esdeveniments de la Guerra Civil Espanyola. El jeep de la unitat de comandament va ser batejat com "Mort aux cons"[13] (francès per "mort a dopes"), i la seva mitja pista, "Les Cosaques" (francès per "els cosacs"). La 1a secció de combat va anomenar els seus vehicles "Don Quixot"[14] (francès per "Don Quixot"), "Cap Serrat", "Madrid"[14] "Guernica" i "Les Pingouins"[13] (francès per "els pingüins"), després del sobrenom de "Espingouins", donat pels soldats francesos als militars espanyols[4] (el nom de "Buenaventura Durruti" ", proposat pels anarquistes, havia estat rebutjat pels oficials superiors francesos[14]). La 2a secció de combat va donar a les seves mitges pistes els noms de "Résistance", "Teruel", "España Cañi" (més tard "Libération"), "Nous Voilà" (francès per "Here we are") i "Ebro". [13] La 3a secció de combat va anomenar les seves mitges pistes "Tunisie", "Brunete",[13] "Amiral Buiza", "Guadalajara", "El Canguro"[15] (castellà per "El Cangur") i "Santander"; [16] també es van utilitzar els noms "Catapulte"[17] (francès per "catapulta"), "Belchite" i "Rescousse" (francès per "rescat") per a la mitja pista remolcadora. Els tripulants d'origen espanyol també van ser autoritzats a pintar la bandera de la Segona República Espanyola en els seus vehicles blindats.

Operacions: De Normandia a Berchtesgaden

La 2a Divisió Blindada va ser transferida del Marroc a la Gran Bretanya, només arribant a Normandia a principis d'agost de 1944. La 9a Companyia va desembarcar a la platja de Utah durant la nit del 31 de juliol a l'1 d'agost de 1944. La 2a Divisió Blindada estava en aquell moment integrada en el Tercer Exèrcit dels Estats Units, dirigit pel general George Patton. La Nueve va participar en combats contra unitats alemanyes als afores de Château-Gontier i Alençon, i del 13 al 18 d'agost, va lluitar a l'avantguarda de la divisió a Écouché. [4][18] La 2a Divisió Blindada va ser atacada per les divisions Waffen-SS, Adolf Hitler i Das Reich, la 9a i 116a divisió Panzer i la 3a Divisió Paracaigudista, amb combats

que van durar fins a l'arribada del 2n Exèrcit Britànic. en reforç. Els anarquistes de la companyia van revelar el seu caràcter valent durant aquesta batalla, ja que una unitat de morter va dur a terme un atac de cop d'estat a 3 km darrere de les línies alemanyes el 14 d'agost, prenent 130 presoners alemanys,[4] capturant 13 vehicles i alliberant 8 nord-americans. [19]

La ciutat de París es va revoltar contra l'ocupació alemanya el 20 d'agost de 1944. El general Charles de Gaulle va instar el Comandament Suprem Aliat a permetre a les tropes franceses donar suport a la insurrecció, donant suport a Leclerc, que volia aprofitar la rebel·lió liderada per la Resistència francesa per alliberar ràpidament París. El 23 d'agost de 1944, La Nueve va partir cap a París amb la resta de la divisió. [20] Al voltant de les 20:00 del 24 d'agost, acompanyat d'un esquadró de tancs del 501e Régiment de chars de combat, la 9a Companyia va entrar a París a través de la Porte d'Italie. [21] A les 21:22,[22] la secció dirigida per Amado Granell va ser la primera a arribar a l'Hôtel de Ville,[23] i la mitja pista "Ebro" va disparar els primers trets contra un grup de metralladores alemanyes. Posteriorment, el tinent Granell, ex-oficial superior de l'exèrcit republicà espanyol, va ser el primer oficial "francès" que va ser rebut pel Consell Nacional de la Resistència dins de l'Ajuntament. [24] Mentre esperava la rendició del general alemany Dietrich von Choltitz, governador de París, La Nueve va ser enviada a ocupar la Cambra de Diputats, l'Hôtel Majestic (seu de l'alt comandament militar alemany a França[25]) i la Place de la Concorde . A la tarda del 25 d'agost, a les 15.30 hores, la guarnició alemanya es va rendir i el general von Choltitz va ser fet presoner pels soldats espanyols fins a ser lliurat a un oficial francès. [26]

Unitats de la 2a Divisió Blindada desfilen pels Camps Elisis després de l'Alliberament de París

L'endemà, les tropes aliades van entrar triomfalment a París. Els soldats espanyols van participar en la desfilada de la victòria, amb quatre mitges pistes escollides per formar l'escorta del general De Gaulle pels Camps Elisis. [24][27] Van desfilar sota la bandera de la Segona República Espanyola, i durant la inauguració de la desfilada es va utilitzar una pancarta gegant amb els mateixos colors. [28] La 9a Companyia va estar estacionada al Bois de Boulogne del 27 d'agost[28] al 9 de setembre, abans de sortir a combatre una vegada més. [29] El 12 de setembre, la companyia es va distingir en la captura d'Andelot, durant la qual 300 soldats alemanys van ser fets presoners. El 15 de setembre, els homes de La Nueve van creuar el riu Mosel·la a Châtel-sur-Moselle i van establir un cap de pont contra les línies alemanyes. El mèrit de la companyia no va passar desapercebut, amb el general De Gaulle atorgant personalment medalles als soldats a la ciutat de Nancy el 26 de setembre. El capità Raymond Dronne, el sub-tinent canari Miguel Campos, el sergent català Fermín Pujol i el cosí gallec Cariño López van rebre el militant Médaille i Croix de guerre 1939-1945. Els combats a Alsàcia van començar el novembre de 1944,[30] i La Nueve va entrar a Estrasburg, l'última gran ciutat francesa sota ocupació, el 23 de novembre. [31] L'1 de gener de 1945, el capità Raymond Dronne va pagar els seus respectes a les seves tropes en una carta:[12]

Els espanyols han lluitat notablement. Són complicats de manar, però tenen molta valentia i experiència de combat. Alguns d'ells estan vivint una clara crisi moral per les pèrdues que hem patit i sobretot pels esdeveniments a Espanya.

La 2a Divisió Blindada va ser rellevat del servei actiu a finals de febrer durant cinquanta dies de descans, a la regió de Châteauroux. [32] A finals d'abril van reprendre el combat, lluitant fins a la captura del niu de l'àguila, el 5 de maig a Berchtesgaden. En aquest moment, les pèrdues patides per La Nueve havien arribat als 35 morts i 97 ferits. No més de 16 espanyols van quedar actius a La Nueve,[33] i molts van ser assignats a altres unitats de l'exèrcit francès. Al final de la guerra, uns quants van seguir Leclerc fins a Indoxina, uns quants van marxar amb vehicles blindats en direcció a l'Espanya franquista, mentre que altres van tornar a la vida civil. Molts van rebutjar la ciutadania francesa que se'ls va oferir per haver lluitat dins de l'exèrcit francès, sentint-se "traïts" pels aliats que no van assumir la causa contra el feixisme a Espanya. [34]

Més de cinquanta membres de la companyia van rebre la Croix de Guerre.

Conseqüències i homenatges

El paper d'aquests soldats espanyols va ser ràpidament oblidat, o omès per motius polítics. Això ha anat canviant al segle 21, però, ja que el seu paper en l'alliberament de França, especialment de París, ha estat destacat per una sèrie de commemoracions.

El 25 d'agost de 2004, la ciutat de París va retre oficialment homenatge als espanyols de La Nueve. [6] Una placa, amb la inscripció "Aux républicains espagnols, composante principale de la colonne Dronne" ("als republicans espanyols, component principal de la columna Dronne") es va inaugurar al Quai Henri IV, en presència del llavors alcalde Bertrand Delanoë, llavors president del Senat espanyol, Francisco Javier Rojo , l'ambaixador d'Espanya a França en aquell moment, Francisco Villar, i dos dels membres supervivents de la companyia, Luis Royo Ibañez i Manuel Fernández. [35] Es va col·locar una placa similar a la plaça Gustave-Mesureur, a la place Pinel (13è districte) i una altra al centre de la Place Nationale (també al 13è).

El 24 de febrer de 2010, els veterans de La Nueve Luis Royo Ibañez, Manuel Fernández i Rafael Gómez van ser guardonats amb el Médaille Grand Vermeil, el màxim guardó que atorga la Ciutat de París. [36]

El 2014, l'associació 24 Août 1944 ("24 d'agost de 1944") va organitzar una sèrie de marxes seguint la ruta de La Nueve per París en commemoració del 70è aniversari del seu alliberament. [37] També hi va assistir Rafael Gómez, que, a partir del 20 d'abril de 2017, era l'últim veterà que quedava de La Nueve encara viu. [38]

El març de 2015, a París, el jardí de l'Hôtel de Ville va passar a anomenar-se Jardin des Combattants de la Nueve (en francès, "Jardí dels Soldats de La Nueve"). Havia de tenir lloc una cerimònia en presència dels reis d'Espanya, Felip VI i Letizia, així com de l'alcaldessa de París, Anne Hidalgo; [39] No obstant això, l'accident del vol 9525 de Germanwings, on 51 ciutadans espanyols van perdre la vida, va truncar la visita reial i la cerimònia es va reprogramar per al 3 de juny de 2015. [40]

En una cerimònia a l'abril de 2017, les alcaldesses de Madrid i París, Manuela Carmena i Anne Hidalgo, van rebatejar oficialment un parc municipal al barri de Pueblo Nuevo de Madrid com el Jardín de los Combatientes de La Nueve. [41]

L'últim membre supervivent de La Nueve, Rafael Gómez Nieto, va morir a Estrasburg el 31 de març del 2020, a l'edat de 99 anys, víctima de la pandèmia de la COVID-19. [42]

Placa commemorativa dels soldats espanyols de La Nueve, adherida a l'edifici annex de l'Hôtel de Ville, cantonada quai de l'Hôtel de Ville i rue de Lobau (4t districte).

Placa en honor als soldats espanyols de La Nueve, a la plaça Gustave-Mesurer, Place Pinel (districte 13).

Placa en honor als soldats espanyols de La Nueve, col·locada al centre de la Place Nationale (13è Districte)

Placa en honor als soldats de La Nueve, al Jardín de los Combatientes de La Nueve de Madrid.

Les alcaldesses de Madrid i París, Manuela Carmena i Anne Hidalgo, inaugurant el Jardín de los Combatientes de La Nueve a Madrid.

Rètol oficial del jardí de París.

Jardin des Combattants-de-la-Nueve, Paris Hôtel-de-Ville

Rafael Gómez Nieto el 2017

Referències

^ Lapeyre, Francesc (10 de desembre de 2008). "Evelyn Mesquida présente son livre à la librairie espagnole de Paris". YouTube. Arxivat de l'original el 23 April 2016.
^ Jump up to:un b Dronne, Raymond (1984). Carnets de route d'un croisé de la France libre, Volum 1. França-Imperi. Pàg 251.
^ Mesquida, Evelyn (2011). La Nueve, 24 août 1944 : ces Républicains espagnols qui ont libéré Paris. Le Cherche-Midi. ISBN 978-2749140872.
^ Jump up to:un b c d e Marquardt, Alberto (2009). "La Nueve. Libération de Paris par la II DB". Vimeo (en francès). [Consulta: 2018-02-11].
^ Gaspar, Celaya, Diego (2011-12-15). "Retrat d'oubliés. L'engagement des Espagnols dans les Forces françaises libres, 1940-1945". Revue historique des armées (en francès) (265): 46-55. ISSN 0035-3299.
^ Jump up to:un b Jornet, Josep (2007-10-01). "Il était une fois la République espagnole...". Les Cahiers de Framespa (en francès) (3). DOI:10.4000/framespa.442. ISSN 1760-4761.
^ Jean-François., Muracciole (2013). La Libération de Paris : 19-26 août 1944. París: Tallandier. pàg 214 en endavant. ISBN 9782847347418. 858232579 OCLC.
^ Rickett, Rosy (2014). Refugiats de la Guerra Civil espanyola i els que van deixar enrere: testimonis personals de sortida, separació i retorn des de 1936 (PDF). Tesi doctoral de la Universitat de Manchester. pàgines 49-59.
^ Lidia Bocanegra (Novembre 2009). "Exilis republicans espanyols - Una breu història de l'exili republicà: el gran èxode de 1939". www.exiliadosrepublicanos.info.
^ Mesquida (2011, pàg. 240)
^ "Verano de 1943". juanmario.rey.en.eresmas.net. Arxivat de l'original el 2007-11-05. [Consulta: 11-03-2018].
^ Jump up to:un b Cariès, Françoise (23 d'agost de 2004). "Ces Espagnols ont libéré Paris". ladepeche.fr (en francès). [Consulta: 17-03-2018].
^ Jump up to:un b c d Mesquida (2011, pàg. 131)
^ Jump up to:un b c Mesquida (2011, pàg. 241)
^ Mesquida (2011, pàg. 120)
^ Mesquida (2011, pàg. 252)
^ Mesquida (2011, pàg. 279)
^ Mesquida (2011, pàg. 124)
^ Mesquida (2011, pàg. 119)
^ Mesquida (2011, pàg. 151)
^ "Ces Espagnols qui ont libéré Paris". Le Monde diplomatique (en francès). 01/08/2004. [Consulta: 15-03-2018].
^ Mesquida (2011, pàg. 159)
^ Mesquida (2011, pàg. 153)
^ Jump up to:un b "Los españoles que alliberen París, silenciados y olvidados en Francia. Noticias de Mundo". El Confidencial (en castellà). [Consulta: 15-03-2018].

^ Centre d'història de Sciences Po (2018-03-15). "Histoire@Politique : comptes-rendus : Gaël Eismann, Hôtel Majestic. Ordre et sécurité en France occupée (1940-1944)". www.histoire-politique.fr (en francès). [Consulta: 15-03-2018].
^ Mesquida (2011, pàg. 164)
^ Mesquida (2011, pàg. 166, 221 i 246)
^ Jump up to:un b Mesquida (2011, pàg. 167)
^ Mesquida (2011, pàg. 168)
^ Ordinador personal (2010-09-06). "Le Régiment de Marche du Tchad prend garnison à Colmar". infos.fncv.com (en francès). [Consulta: 21-03-2018].
^ Mesquida (2011, pàg. 170)
^ Mesquida (2011, pàg. 171)
^ Mesquida (2011, pàg. 22)
^ "La " Nueve " - Memorias". memorias.faceef.fr (en francès). Arxivat de l'original el 2018-03-28. [Consulta: 21-08-2020].
^ Lefebvre, Michel (26 d'agost de 2011). "Les rouges espagnols à Paris". Le Monde. Arxivat de l'original el 4 September 2012. [Consulta: 22 març 2018].
^ Úbeda, Luis Miguel (2010-02-24). "Francia rinde homenaje a los tres últimos supervivientes españoles de La Nueve - RTVE.es". RTVE.es (en espanyol europeu). [Consulta: 23-03-2018].
^ "Marche commémorative sur le chemin de la Nueve 24 août 1944 – 24 août 2014" (en francès). [Consulta: 23-03-2018].
^ "Los combatientes de La Nueve resurgen del olvido con un jardín en Madrid". El Español (en castellà). [Consulta: 22-03-2018].
^ "Felipe VI et Letizia vont rendre hommage aux libérateurs espagnols de Paris". leparisien.fr (en francès). 20 de març de 2015. [Consulta: 23-03-2018].
^ Lévy-Willard, Annette. "Annette sur le net - Vive les Républicains, Vive le Roi ! - Libération.fr". annette.blogs.liberation.fr (en francès). [Consulta: 23-03-2018].
^ Madridiario. "La Nueve ya tiene su parque: "La libertad hay que cuidarla"". Madridiario (en castellà). [Consulta: 23-03-2018].
^ "Fallece el último superviviente de la compañía que liberó París de los nazis". La Vanguardia. 31 de març de 2020. [Consulta: 31 març 2020].

amagar

v
t
e

Alliberament de França

Bèlgica
Itàlia
Luxemburg
Països Baixos
Noruega

Forces

Exèrcit d'Àfrica
Comando Kieffer
Primer

Exèrcit Cos de Cavalleria
3r Cos d'Exèrcit
4t
5è
1r Blindat
32è Exèrcit

Francs-Tireurs et Partisans
Forces Franceses Lliures Forces Franceses de l'Interior
Exèrcit d'Alliberament Francès
Divisions del Cos Expedicionari Francès:

1r Francès Lliure
2n Infanteria Marroquina
3r Infanteria Algeriana
4t Segon Exèrcit de Muntanya Marroquí

Líders

Charles de Gaulle
Jean Moulin
Winston Churchill
Bernard Montgomery
Henri Giraud
Dwight D. Eisenhower
Raymond O. Barton
George Patton
Philippe Leclerc
Jean de Lattre de Tassigny
Philippe Kieffer

Administració

Consell de Defensa de l'Imperi
Francès Alt Comandament Civil i Militar
Comitè Nacional Francès
Comitè Francès d'Alliberament Nacional
Assemblea Consultiva
Provisional Govern Provisional

Campanya francesa

Novembre de 1940

Batalla de Gabon

Juny de 1941

Campanya Síria-Líban

Novembre de 1942

Operació Torxa
Campanya tunisiana
Batalla de Reunió

Setembre de 1943

Alliberament de Còrsega

Gener de 1944

Batalla de Vercors
Batalla de Glières

Març de 1944

Alliberament de Limousin

Maig de 1944

Batalla del Mont Mouchet

Juny de 1944

Batalla de Normandia
Batalla de Carentan
Batalla de Cherbourg
Batalla de Caen
Alliberament de Limousin
Tulle massacre
Alliberament de Guéret [fr]
Oradour-sur-Glane massacre
Maquis de Saint-Marcel
Maquis de Saffré
Batalla d'Ushant

Juliol de 1944

Alliberament de Saint-Lô
Batalla de Mont Gargan [fr]
Operació Cobra

Agost de 1944

Batalla per Bretanya

Rennes
Saint-Malo
Alliberament de brest
butxaques atlàntiques:

Lorient
Saint-Nazaire

Lioran [fr]
Égletons [fr]
Batalla de Port Cros
Batalla de La Ciotat
Desembarcaments
provençals Alliberament de Toló
Alliberament de Marsella
Alliberament de París
Maillé massacre
Alliberament de Guéret [fr]
Batalla de Montélimar [fr]
Alliberament de Niça [fr]

Setembre de 1944

Alliberament de Nancy
Operació Astonia
Operació Sotmetre's a
les butxaques atlàntiques:

La Rochelle
Pointe de Grave
Royan

Dunquerque

Batalla d'Arracourt
Batalla de Meximieux [fr]

Novembre de 1944 -
març de 1945

Batalla d'Alsàcia
Alliberament d'Estrasburg
Colmar Pocket
Bitche [fr]

Abril de 1945

Butxaques atlàntiques:

Royan
Pointe de Grave

Maig de 1945

Butxaques atlàntiques:

Dunquerque
La Rochelle
Lorient
Saint-Nazaire

Seqüeles

Fi de
les eleccions municipals de Vichy 1945
Avanç a la invasió del Rin
d'Alemanya
Fi de la Segona Guerra Mundial a Europa
Victòria en el Dia de
la Victòria Dia de la Victòria
Govern Provisional
Épuration légale
Épuration sauvage
Tripartisme
Eleccions legislatives de 1946
Quarta República
Trente Glorieuses
Judici del judici a Philippe Pétain
Klaus Barbie

Teatres de la Segona Guerra Mundial:
Front Occidental
Atlàntic
Front Oriental
Mediterrani i Orient Mitjà
Pacífic
Sino Japonès

Categories:

Unitats de mida d'empresa
Forces Franceses Lliures
Formacions anarquistes militaritzades
Unitats i formacions militars establertes el 1943
Unitats i formacions militars desestablides el 1945
Espanya a la Segona Guerra Mundial